EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 20.7.2010
KOM(2010) 372 slutlig

2010/0220 (NLE)

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING

om statligt stöd för att underlätta nedläggning av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga

{SEK(2010) 850}
{SEK(2010) 851}

MOTIVERING

1. Bakgrund

Stödet till stenkolsindustrin i EU regleras av ett sektorspecifikt rättsligt instrument: Rådets förordning (EG) nr 1407/2002 av den 23 juli 2002 om statligt stöd till kolindustrin[1] (nedan kallad *kolförordningen*).

Kolförordningen upphör att gälla den 31 december 2010. Utan ny rättslig ram som möjliggör beviljande av vissa typer av statligt stöd till kolindustrin kan medlemsstaterna endast bevilja stöd enligt de allmänna regler för statligt stöd som gäller alla sektorer.

Jämfört med kolförordningen minskar de allmänna reglerna om statligt stöd avsevärt möjligheterna att ge stöd till kolindustrin särskilt, men inte enbart, vad gäller produktionsstöd. Vissa medlemsstater har dock mycket höga produktionskostnader jämfört med nuvarande och beräknade världsmarknadspriser, och därför är deras stenkolsproduktion inte konkurrenskraftig och kommer högst sannolikt att förbli i den situationen.

Kolproduktion som subventioneras har endast marginell betydelse för en trygg energiförsörjning på EU-nivå (även om situationen varierar mellan olika medlemsstater). Subventionerad stenkol bidrar endast i liten utsträckning till den totala energimixen i EU, vilket starkt begränsar möjligheten för att subventionerna ska kunna kompensera för störningar i leveransen av kol eller andra energikällor. Stenkol används som energikälla för endast 5,1 % av elproduktionen i EU. Om man endast beaktar stöd för att täcka förlorad produktion minskar siffran till 1,4 % (även om den kan vara högre i vissa medlemsstater).

När kolförordningen upphör att gälla tvingas en del medlemsstater att lägga ned sina stenkolsgruvor, vilket får sociala och regionala konsekvenser som länderna måste klara av. Kolgruvorna är koncentrerade till vissa regioner (t.ex. Ruhrområdet i Tyskland, nordvästra Spanien, Jiudalen i Rumänien), och därför kan det få betydande sociala konsekvenser om gruvorna läggs ned samtidigt. Upp till 100 000 arbetsplatser kan vara i farozonen om arbetsplatser i närliggande branscher tas med i beräkningen. Gruvorna kan stängas omedelbart om stödet plötsligt upphör, vilket skulle översvämma den regionala arbetsmarknaden med uppsagda gruvarbetare som inte kan hitta nytt arbete i andra branscher tillräckligt snabbt och därför riskerar att bli långtidsarbetslösa.

Miljöhänsyn kräver också att åtgärder vidtas för att rehabilitera gruvanläggningen när gruvan stängts. Det kan röra sig om att avlägsna gruvutrustning, rengöra området, utföra säkerhetsarbeten under jord, avlägsna spillvatten osv. Om företaget fortsätter att bryta stenkol eller fortsätter att bedriva annan ekonomisk verksamhet kan statlig finansiering utgöra statligt stöd, och företagets övriga verksamheter kan äventyras om det självt måste stå för kostnaderna.

Syftet med detta förslag är att erbjuda medlemsstaterna en rättslig ram som ger dem möjlighet att effektivare hantera de eventuella negativa effekterna av gruvnedläggningar som kan bli följden om stöd fasas ut. Särskild hänsyn bör tas till sociala och miljömässiga aspekter samtidigt som snedvridningen av konkurrensen på den inre marknaden minimeras.

2. Offentligt samråd

[1] EGT L 205, 2.8.2002, s.1.

Kommissionen genomförde mellan den 13 maj och den 15 juli 2009 ett öppet samråd på Internet. Kommissionens avdelningar offentliggjorde på sin webbplats ett samrådsdokument med problembeskrivning och redovisning av strategiska mål och alternativa strategier, som berörda aktörer uppmanades att lämna synpunkter på. Dessutom hördes kommittén för den sociala dialogen inom utvinningssektorn under ett plenarmöte den 4 juni 2009.

Kommissionen tog emot 60 bidrag inom ramen för samrådet.

Arbetsmarknadens parter inom kolindustrin och sektorn för gruvutrustning argumenterar i regel för fortsatt statligt stöd inom de kategorier där det är tillåtet enligt kolförordningen. De efterlyser åtminstone ett nytt EU-system för statligt stöd till driftsinskränkning samt stöd till stängning av gruvor och ärvda åtaganden.

Miljöorganisationerna förordar dock inte att ett nytt system för statligt stöd inom kolsektorn införs. De hävdar att statligt stöd till kolbrytning inverkar negativt på produktionen av energi från rena, hållbara och förnybara energikällor och inte uppmuntrar till energieffektivitet och energisparande. De anser att fler arbetstillfällen kunde skapas inom sektorn för förnybar energi än vad som skulle försvinna inom kolsektorn.

De flesta kolproducerande medlemsstater förespråkar antingen att den nuvarande kolförordningen förlängs eller att en ny förordning införs som tillåter åtminstone en del av det stöd som är tillåtet i dagens läge. Ett fåtal kolproducerande medlemsstater var mindre bekymrade, antingen därför att de inte beviljar statligt stöd eller därför att de anser att allmänna regler om statligt stöd är tillräckliga för att stödja deras kolindustri.

3. Konsekvensanalys

Europeiska kommissionen har bedömt olika alternativa strategier för att hantera de eventuella negativa effekter av gruvstängningar som kan uppstå när stöden fasats ut, särskilt i fråga om sociala och miljömässiga aspekter.

Alternativ 1: huvudscenariot

Enligt huvudscenariot kommer kommissionen inte att föreslå något nytt sektorspecifikt rättsligt instrument som ska ersätta kolförordningen när den upphör att gälla. Då skulle endast allmänna regler om statligt stöd gälla inom stenkolssektorn från och med 2011.

Alternativ 2: kommissionens riktlinjer

Alternativ 2 innebär att kommissionen på grundval av artikel 107.3 c i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) antar likadana riktlinjer som för varvs- och stålindustrin. Riktlinjerna skulle ge medlemsstaterna möjlighet att bevilja stöd som begränsas till att kompensera kolgruveföretag för ersättningar de har betalt till arbetstagare som sagts upp eller gått med på förtidspension på grund av gruvnedläggningar samt för kostnader för rådgivning och omskolning av sådana arbetstagare. Stödet kan också omfatta kostnader för att avsluta löpande avtal (för högst sex månader) eller kostnader för att säga upp sådana avtal, beroende på vilka kostnader som är lägre. Dessutom kan stödet omfatta utgifter för omedelbar rengöring och rehabilitering av produktionsanläggningarna, men inte de ibland betydande kostnaderna för att rehabilitera anläggningar under jord, eftersom sådana åtgärder skulle ha en omfattning och varaktighet (ibland för evigt) som går utöver det som godkänns enligt artikel 107.3 c i EUF-fördraget.

Alternativ 3: rådsförordning som tillåter tidsbegränsat driftsstöd (nedläggningsstöd)

Alternativ 3 innebär att kommissionen lägger fram ett förslag till rådsförordning med stöd av artikel 107.3 e i EUF-fördraget. Förordningen ger medlemsstaterna möjlighet att bevilja driftsstöd för att täcka nuvarande produktionsförluster, om det står klart att stödet ska trappas ned gradvis och åtföljer en kontrollerad avveckling av verksamheten som ett led i en väl utarbetad nedläggningsplan (som enbart avser befintliga gruvor). Det skulle möjliggöra en successiv utfasning av driftsstödet under en period på högst tio år.

Alternativ 4: en rådsförordning som tillåter stöd för att täcka extraordinära kostnader (ärvda åtaganden och miljöansvar).

Alternativ 4 innebär att kommissionen lägger fram ett förslag till rådsförordning med stöd av artikel 107.3 e i EUF-fördraget. Tack vare denna förordning skulle medlemsstaterna kunna bevilja stöd för de sociala och miljörelaterade kostnaderna i samband med nedläggningen av kolgruvor, t.ex. sociala förmåner och kostnader i samband med rehabiliteringen av tidigare kolgruveanläggningar enligt bilagan till den nuvarande kolförordningen.

Alternativ 5: en kombination av alternativ 3 och 4.

Alternativ 5 innebär att kommissionen med stöd av artikel 107.3 e i EUF-fördraget lägger fram ett förslag till rådsförordning som ger medlemsstaterna möjlighet att bevilja både nedläggningsstöd (som i alternativ 3) och stöd för att täcka extraordinära kostnader (som i alternativ 4).

Alternativ 6: den nuvarande kolförordningen förlängs med tio år

Alternativ 6 innebär att kommissionen föreslår för rådet att rådets förordning nr 1407/2002 i sin nuvarande lydelse förlängs med tio år, dvs. till utgången av 2020. Skillnaden jämfört med alternativ 5 är att det inte ställs krav på nedläggning och att investeringsstöd får beviljas.

De olika alternativen har jämförts under antagande om att de berörda medlemsstaterna faktiskt skulle bevilja stöd på det sätt som respektive alternativ tillåter. Sektorspecifika regler om statligt stöd ger endast en möjlighet – inte en skyldighet – att bevilja statligt stöd. Konsekvensanalysen kan inte föregripa de beslut om statligt stöd som medlemsstaterna kommer att fatta.

Ur **ekonomisk** synvinkel förefaller alternativ 2 vara att föredra framför huvudscenariot när det gäller att lindra de ekonomiska konsekvenserna i de mest berörda regionerna och branscherna. Samtidigt är alternativ 2 att föredra framför alternativ 3–5 när det gäller att minimera påverkan på konkurrensen.

Ur **social** synvinkel ger alternativ 5 det gynnsammaste resultatet jämfört med huvudscenariot. En successiv stängning av gruvor med maximala möjligheter till (förtids)pensionering i kombination med kompletterande stöd i form av rådgivning och omskolning kan effektivt minska de negativa sociala konsekvenserna av gruvnedläggningar i de berörda regionerna. Även om det inte gynnar skapandet av bestående arbetstillfällen avhjälper det direkt problemet med att gruvnedläggningar får sociala konsekvenser som är geografiskt koncentrerade till ett fåtal regioner.

Det råder stor osäkerhet ur miljösynpunkt. Miljön i gruvornas omedelbara närhet skulle säkert vinna på att produktionen upphör omedelbart eller nästan omedelbart (alternativ 1, 2 och 4),

men bilden blir otydligare när det gäller de totala utsläppen av växthusgaser, om utsläppen från den kol som elproducenter bränner tas med i beräkningen. Denna osäkerhet är en följd av att inhemskt kol i så hög grad byts ut mot importerat kol. Även om kolet inte byts ut fullständigt beror skillnaden mellan de olika alternativen på hur den nationella politiken läggs upp när det gäller att främja en övergång till andra energikällor. Vad de lokala effekterna beträffar måste vi beakta att alternativ 5 garanterar att rehabiliteringen av gruvanläggningarna kan finansieras, medan den successiva nedläggningen av gruvorna underlättar de förberedelser som behöver vidtas i god tid före stängningen.

Slutsatsen i konsekvensanalysen är att det inte finns någon entydig objektiv preferens för ett visst alternativ. På det hela taget framstår alternativ 2 och 5 som lämpligast för att uppnå de stödpolitiska målen för kolsektorn, men hänsyn måste tas till de rättsliga hindren i artikel 107.3 c och artikel 107.3 e som innebär att inget driftsstöd får beviljas med stöd av artikel 107.3 c.

Vad gäller alternativ 6, dvs. att man helt enkelt förlänger den nuvarande kolförordningen, har erfarenheten visat att den successiva nedtrappning och de villkor som föreskrivs i den förordningen är för svaga för att garantera en effektiv omstrukturering av kolindustrin. Tvärtom kan medlemsstaterna göra avsteg från det strategiska målet genom att helt enkelt fortsätta att ge produktionsstöd till icke-konkurrenskraftiga gruvor utan tydligt åtagande om nedläggning. Det innebär att samma gruvföretag fortfarande kan sakna konkurrenskraft när förordningen upphör att gälla nästa gång om tio år. Det underliggande problemet med att företagen saknar konkurrenskraft skulle bara skjutas upp, inte lösas.

På grundval av resultaten av konsekvensanalysen har kommissionen beslutat att föreslå en ny rådsförordning som baserar sig på alternativ 5. Nedläggningen av gruvor kommer att få stora sociala konsekvenser som är koncentrerade till ett fåtal regioner i EU, vilket kräver en tillräcklig övergångsperiod. Under övergångsperioden kommer det att behövas driftsstöd för att garantera en successiv nedläggning i god ordning. Av de rättsliga skäl som anges nedan kan detta mål nås endast med en rådsförordning som grundar sig på artikel 107.3 e. I efterdyningarna av den ekonomiska och finansiella krisen och med beaktande av kommissionens uttalat starkare fokus på den sociala dimensionen i EU:s politiska beslutsfattande kommer ett instrument som ger medlemsstaterna möjlighet att lindra de sociala och regionala verkningarna av gruvstängningar att bidra till att främja den sociala sammanhållningen mellan EU-regionerna.

4. Rättsliga aspekter på förslaget

I artikel 107.1 i EUF-fördraget anges att om inte annat föreskrivs i fördraget är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den inre marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

Enligt artikel 107.2 i EUF-fördraget är visst stöd automatiskt förenligt med den inre marknaden. I artikel 107.3 i EUF-fördraget förtecknas de stöd som kommissionen kan förklara förenliga med den inre marknaden. Av särskilt intresse är artikel 107.3 c, som tillåter undantag för stöd för att underlätta utveckling av vissa regioner, när det inte påverkar handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot EU:s intresse.

Enligt artikel 107.3 e kan rådet på förslag från kommissionen bestämma genom beslut med kvalificerad majoritet att andra kategorier av stöd är förenliga med den inre marknaden.

Enligt kommissionens uppfattning går den typ av statligt stöd som detta förslag handlar om – särskilt när det blir fråga om betydande stödbelopp som ges under lång tid – längre än vad artikel 107.3 c i EUF-fördraget möjliggör. Kommissionen föreslår därför att rådet tillämpar artikel 107.3 e för att fastställa vilka kategorier av statligt stöd inom stenkolssektorn som kommissionen får förklara förenliga med den inre marknaden.

5. Budgetkonsekvenser

Förslaget påverkar inte gemenskapens budget.

6. Närmare redogörelse för förslaget

Kommissionen föreslår ett sektorspecifikt system för statligt stöd som ska ses som ett övergångssystem på vägen mot full tillämpning av allmänna regler för statligt stöd inom (sten)kolssektorn.

De möjligheter som de allmänna reglerna om statligt stöd erbjuder kompletteras i förslaget med möjligheten att förklara två typer av stöd till stenkolsindustrin förenliga med den inre marknaden: Nedläggningsstöd och stöd för att täcka extraordinära kostnader.

Nedläggningsstöd

Nedläggningsstöd är driftsstöd för att täcka förluster i den löpande produktionen i produktionsenheter som ska läggas ner. Stödet gör det möjligt att gradvis stänga kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga.

Denna typ av stöd kan beviljas kolgruvor endast om det finns en definitiv nedläggningsplan. Därför ska stödet minskas successivt och det ska återkrävas om gruvan inte läggs ned. Sådant stöd kan bara ges till produktionsenheter som var verksamma redan innan kommissionen lade fram sitt förslag.

Inledande diskussioner med de berörda medlemsstaterna har visat att oväntade händelser kan göra det nödvändigt att temporärt stabilisera eller öka stödet mellan på varandra följande år för att en kolgruva ska kunna fortsätta med sin verksamhet fram till det planerade nedläggningsdatumet. Kommissionen har därför beslutat att avvika något från ett av de villkor som beskrivs i alternativ 5 i konsekvensanalysen: den allmänna skyldigheten att trappa ner stödet betydligt bibehålls, men samtidigt föreslås en nedtrappning som ska fastställas mellan på varandra följande femtonmånadersperioder (i stället för årligen). Kommissionen föreslår att stödet ska trappas ned med minst 33 % mellan på varandra följande femtonmånadersperioder och att nedläggningsplanen ska ha en löptid på högst fyra år.

Förslaget omfattar också garantier för att undvika överkompensation och för att begränsa eventuella snedvridningar av konkurrensen på energimarknaderna.

Stöd för att täcka extraordinära kostnader

Syftet med sådant stöd är att täcka kostnader som inte avser den löpande produktionen och som uppstår i samband med gruvnedläggningar, t.ex. ärvda sociala åtaganden och

miljöansvar. Bilagan till den föreslagna förordningen omfattar en uttömmande förteckning över kostnadskategorier som stödet kan täcka.

Förfaranden

Förslaget omfattar förfaranderegler som ligger mycket nära motsvarande regler i rådets förordning (EG) nr 1407/2002 och som främst preciserar hur sådant stöd ska anmälas till kommissionen för att den ska kunna göra en grundlig utvärdering innan den överväger att godkänna stödet.

2010/0220 (NLE)

Förslag till

RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr .../...

om statligt stöd för att underlätta nedläggning av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 107.3 e,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande[2],

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[3],

med beaktande av Regionkommitténs yttrande[4], och

av följande skäl:

(1) Rådets förordning (EG) nr 1407/2002[5] av den 23 juli 2002 om statligt stöd till kolindustrin upphör att gälla den 31 december 2010.

(2) Det subventionerade kolets obetydliga bidrag till den totala energimixen berättigar inte längre att man har kvar sådana stöd med hänsyn till en trygg energiförsörjning på EU-nivå.

(3) EU:s politik att främja förnybara och fossila bränslen med lägre kolhalt för kraftproduktion berättigar inte att kolgruvor som saknar konkurrenskraft får stöd i det oändliga. Därför bör de stödkategorier som tillåts i förordning (EG) nr 1407/2002 inte fortgå i oändlighet.

(4) Om det inte finns några sektorspecifika stödregler omfattas dock kolsektorn endast av de allmänna reglerna om statligt stöd. I det fallet skulle icke-konkurrenskraftiga kolgruvor som för närvarande får stöd på grundval av förordning (EG) nr 1407/2002 inte längre vara stödberättigade och kanske tvingas stänga.

(5) Utan att det påverkar tillämpningen av de allmänna reglerna om statligt stöd bör medlemsstaterna kunna vidta åtgärder för att lindra de sociala och regionala

---

2 EUT C […], […], s. […].
3 EUT C […], […], s. […].
4 EUT C […], […], s. […].
5 EGT L 205, 2.8.2002, s. 1.

konsekvenserna av att gruvorna läggs ned, dvs. i god ordning avveckla verksamheten som ett led i en oåterkallelig nedläggningsplan eller finansiera extraordinära kostnader, särskilt ärvda åtaganden.

(6) Denna förordning innebär kolsektorns övergång från sektorspecifika regler till allmänna regler om statligt stöd som är tillämpliga på alla sektorer.

(7) För att minimera den snedvridning av konkurrensen som stödet orsakar på den inre marknaden bör det trappas ned successivt och vara strikt begränsat till produktionsenheter som ska läggas ned för gott.

(8) För att mildra de negativa miljökonsekvenserna av stöd till kolproduktion bör medlemsstaterna lägga fram en plan med lämpliga åtgärder, t.ex. på området energieffektivitet, förnybar energi eller avskiljning och lagring av koldioxid.

(9) Företagen bör dessutom vara berättigade till stöd för att täcka kostnader som enligt normal redovisningssed inte direkt påverkar produktionskostnaderna. Syftet med sådant stöd är att täcka extraordinära kostnader som uppstår när produktionsenheter läggs ned. För att undvika att sådant stöd orättmätigt gynnar sådana företag som lägger ned endast vissa produktionsanläggningar bör de berörda företagen särredovisa varje produktionsenhet.

(10) När Europeiska kommissionen fullgör sitt uppdrag bör den se till att normala konkurrensvillkor upprättas, upprätthålls och följs. Framför allt när det gäller elmarknaden bör stödet till kolindustrin inte vara sådant att det påverkar elproducenternas val av försörjningskälla för sitt behov av primärenergi. Följaktligen bör kolleveranser vad gäller pris och mängd bygga på frivilliga överenskommelser mellan avtalsparterna mot bakgrund av de villkor som gäller på världsmarknaden.

(11) Tillämpningen av denna förordning utesluter inte att stöd till kolindustrin kan anses vara förenligt med den inre marknaden av andra skäl.

(12) Kommissionen bör bedöma de anmälda åtgärderna på grundval av denna förordning och fatta beslut i enlighet med kraven i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget[6].

[6] EGT L 83, 27.3.1999, s.1.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVSNITT I

INLEDANDE BESTÄMMELSER

Artikel 1

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

a) *kol*: högvärdigt, medelvärdigt och lågvärdigt kol av klass A och B enligt den klassificering som Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europa upprättat i det internationella systemet för kodifiering av kol[7].

b) *nedläggning*: definitivt upphörande med produktion och försäljning av kol.

c) *nedläggningsplan*: en plan som har fastställts av en medlemsstat och som anger de åtgärder som bör leda till definitiv nedläggning av enheter för kolproduktion.

d) *enhet för kolproduktion*: anläggning för brytning av kol under jord eller i dagbrott med tillhörande infrastruktur för framställning av råkol oberoende av andra delar av företaget.

e) *kolproduktionsår*: ett kalenderår eller en annan tolvmånadersperiod som används som referens för avtal inom kolindustrin.

f) *produktionskostnader*: totala kostnader som är förknippade med den löpande produktionen, inklusive utvinning och förädling av kol, särskilt rening och sortering, samt transport till leveransplatsen, normala avskrivningar och marknadsbaserade räntekostnader för lånat kapital.

g) *förluster i den löpande produktionen*: den positiva skillnaden mellan kolproduktionskostnaden och försäljningspriset på leveransplatsen som bygger på frivilliga överenskommelser mellan avtalsparterna mot bakgrund av de villkor som gäller på världsmarknaden.

h) *kolimport*: varje sändning kolprodukter med ursprung i tredje land som förs in i gemenskapens tullområde i annat syfte än transitering och som är avsedd för elproduktion eller för användning i koksugnar i en medlemsstat.

---

[7] Internationella systemet för kodifiering av medelvärdigt och högvärdigt kol (1998), Internationell klassificering av kolförande lager (1998) och Internationella systemet för kodifiering för användning av lågvärdigt kol (1999).

AVDELNING II

STÖDETS FÖRENLIGHET MED DEN INRE MARKNADEN

Artikel 2

Princip

1. Stöd till kolindustrin inom ramen för en fastställd nedläggning av gruvor som inte är konkurrenskraftiga kan anses vara förenligt med en välfungerande inre marknad om det följer bestämmelserna i denna förordning.

2. Stödet får bara täcka de kostnader som är förknippade med kol avsett för elproduktion, för kraftvärmeproduktion, för produktion av koks samt för masugnar inom stålindustrin då kolet används inom unionen.

Artikel 3

Nedläggningsstöd

1. Stöd till ett företag som är särskilt avsett att täcka förluster i den löpande produktionen i enheter för kolproduktion kan anses vara förenligt med den inre marknaden endast om följande villkor uppfylls:

a) Verksamheten i de berörda produktionsenheterna måste ingå i en nedläggningsplan som ska vara genomförd senast den 1 oktober 2014.

b) De berörda produktionsenheterna ska läggas ned definitivt i enlighet med nedläggningsplanen.

c) Det anmälda stödet får inte överstiga skillnaden mellan de uppskattade produktionskostnaderna och de intäkter som kan förväntas under ett kolproduktionsår. Det faktiskt utbetalade stödet ska korrigeras årligen på grundval av de faktiska utgifterna och intäkterna senast vid utgången av kolproduktionsåret efter det för vilket stöd beviljats.

d) Stödbeloppet per ton kolekvivalent får inte leda till att leveranspriserna för kol från gemenskapen hamnar under priserna på kol av motsvarande kvalitet från tredje land.

e) De berörda produktionsenheterna ska ha varit i drift den 31 december 2009.

f) Det totala nedläggningsstöd som en medlemsstat beviljar ett företag ska minska fortlöpande, och minskningen mellan på varandra följande femtonmånadersperioder får inte vara mindre än 33 % av det stöd som beviljades under nedläggningsplanens första femtonmånadersperiod.

g) Det totala beloppet nedläggningsstöd till kolindustrin i en medlemsstat får inte under något år efter 2010 överstiga det stödbelopp som den medlemsstaten har beviljat och som kommissionen godkänt i enlighet med artiklarna 4 och 5 i förordning (EG) nr 1407/2002 för år 2010.

h) Medlemsstaten ska lägga fram en plan med åtgärder för att mildra miljökonsekvenserna av kolanvändning, till exempel på området energieffektivitet, förnybar energi eller avskiljning och lagring av koldioxid. Om en sådan plan omfattar åtgärder som utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 påverkar det inte den anmälningsskyldighet och den skyldighet att invänta kommissionens slutliga beslut som föreskrivs i artikel 108.3 i EUF-fördraget och inte heller kravet på att åtgärderna ska vara förenliga med den inre marknaden.

2. Om de produktionsenheter som beviljas stöd enligt punkt 1 inte har lagts ned den dag som har fastställts i nedläggningsplanen på det sätt som kommissionen har godkänt, ska den berörda medlemsstaten återkräva det stöd som beviljats för den period som omfattas av nedläggningsplanen.

Artikel 4

Stöd för att täcka extraordinära kostnader

1. Statligt stöd till företag som bedriver eller har bedrivit en verksamhet som är förknippad med kolproduktion för att kunna täcka sådana kostnader som uppstår eller har uppstått genom nedläggningen av enheter för kolproduktion och som inte avser den löpande produktionen kan anses förenligt med den inre marknaden om stödbeloppet inte överstiger dessa kostnader. Detta stöd kan täcka följande kostnader:

a) Kostnader som enbart åsamkats företag som lägger ned eller har lagt ned produktionsenheter, inklusive företag som får nedläggningsstöd.

b) Kostnader som åsamkas flera företag.

2. De kostnadskategorier som omfattas av punkt 1 definieras i bilagan. Punkt 1 är inte tillämplig på kostnader som uppstår därför att miljöbestämmelser inte följs.

Artikel 5

Kumulering

1. Det maximala stödbelopp som godkänns i denna förordning ska gälla oberoende av om stödet finansieras direkt med statliga medel eller delfinansieras av unionen.

2. Stöd som godkänns på grundval av denna förordning får inte kombineras med annat statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget eller med andra typer av gemenskapsfinaniering för samma stödberättigande kostnader, om en sådan överlappning leder till ett högre stödbelopp än vad som godkänns i denna förordning.

Artikel 6

Särredovisning

Allt stöd som ett företag får ska bokföras i resultaträkningen som en särskild intäkt i förhållande till omsättningen. Företag som får stöd på grundval av denna förordning ska noggrant särredovisa varje produktionsenhet och andra ekonomiska verksamheter som inte är förknippade med kolbrytning. Medlen ska förvaltas på ett sådant sätt att de inte kan föras över till andra produktionsenheter som inte omfattas av nedläggningsplanen eller till andra ekonomiska verksamheter inom samma företag.

AVDELNING III

FÖRFARANDEN

Artikel 7

Information från medlemsstaterna

1. Utöver bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget[8] ska det stöd som avses i denna förordning omfattas av de särskilda regler som anges i punkterna 2–6.

2. Medlemsstater som avser att bevilja nedläggningsstöd enligt artikel 4 ska meddela kommissionen en nedläggningsplan för de berörda produktionsenheterna. Planen ska åtminstone omfatta följande:

a) Identifiering av produktionsenheterna.

b) De faktiska eller uppskattade produktionskostnaderna för varje produktionsenhet per kolproduktionsår.

c) Den uppskattade kolproduktionen per kolproduktionsår för de produktionsenheter som ingår i nedläggningsplanen.

d) Det uppskattade beloppet nedläggningsstöd per kolproduktionsår.

3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om eventuella ändringar av nedläggningsplanen.

4. Medlemsstaterna ska anmäla allt stöd som de under ett kolproduktionsår avser att bevilja kolindustrin på grundval av denna förordning. De ska lämna kommissionen alla uppgifter om beräkningen av de uppskattade produktionskostnaderna och ange kopplingen till de nedläggningsplaner som anmälts till kommissionen enligt punkt 2.

5. Medlemsstaterna ska inom sex månader efter utgången av ett produktionsår underrätta kommissionen om hur stort stödbelopp som faktiskt har betalats ut under det året och om hur

[8] EGT L 83, 27.3.1999, s. 1.

det beräknats. Medlemsstaterna ska före utgången av följande kolproduktionsår underrätta kommissionen om eventuella justeringar som görs i förhållande till de belopp som ursprungligen betalats ut under ett visst kolproduktionsår.

6. När medlemsstaterna anmäler stöd enligt artiklarna 4 och 5 och när de underrättar kommissionen om stöd som faktiskt har betalats ut ska de lämna all den information kommissionen behöver för att kunna kontrollera att bestämmelserna i denna förordning följs.

AVDELNING IV

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 8

Genomförandeåtgärder

Kommissionen ska vidta alla åtgärder som krävs för tillämpningen av denna förordning. Den kan fastställa en gemensam ram för fastställandet av de upplysningar som avses i artikel 7.

Artikel 9

Ikraftträdande

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning. Den ska tillämpas från och med den 1 januari 2011.

2. Denna förordning upphör att gälla 31 december 2026.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den […].

På rådets vägnar
Ordförande
[…]

BILAGA

Definition av de kostnader som avses i artikel 4

1. Kostnader och avsättningar för kostnader som åsamkas endast de företag som lägger ned produktionsenheter

Endast följande kostnadskategorier och endast om kostnaderna uppstått i samband med nedläggning av enheter för kolproduktion:

a) Kostnader för sociala förmåner i samband med pensionering av arbetstagare innan de når lagstadgad pensionsålder.

b) Andra extraordinära utgifter för arbetstagare som förlorar arbetet.

c) Utbetalning av pensioner och bidrag utöver det lagstadgade pensionssystemet till arbetstagare som förlorar arbetet samt till arbetstagare som hade rätt till sådana utbetalningar före nedläggningen.

d) Kostnader som betalas av företagen för återanpassning av arbetstagare i syfte att underlätta för dessa att hitta en ny anställning utanför kolindustrin, särskilt utbildningskostnader.

e) Fria leveranser av kol till arbetstagare som förlorar arbetet och till arbetstagare som hade rätt till sådana leveranser före nedläggningen, eller motsvarigheten i reda pengar.

f) Resterande kostnader på grund av administrativa, rättsliga eller skattemässiga bestämmelser som är specifika för kolindustrin.

g) Extra säkerhetsarbete under jord till följd av att produktionsenheter läggs ned.

h) Terrängskador i den mån de avser produktionsenheter som är föremål för nedläggning.

i) Kostnader i samband med återställande av gamla platser för kolutvinning, särskilt följande:

- Resterande kostnader till följd av avgifter till organ som svarar för vatten och avlopp.

- Övriga resterande kostnader för vatten och avlopp.

j) Resterande kostnader för före detta gruvarbetares sjukförsäkring.

k) Kostnader i samband med uppsägning eller ändring av löpande avtal (till ett maximalt värde av sex månaders produktion).

l) Väsentliga extraordinära avskrivningar som uppstått till följd av nedläggning av produktionsenheter.

Värdestegringen för marken ska dras av från de stödberättigande kostnaderna för kategorierna g, h och i.

2. Kostnader och avsättningar för kostnader som åsamkas flera företag

a) Höjning av avgifterna utöver det lagstadgade systemet för att täcka de sociala avgifter som uppstått genom att antalet betalande minskat till följd av nedläggning av produktionsenheter.

b) Utgifter för vatten och avlopp till följd av nedläggning av produktionsenheter.

c) Höjning av avgifterna till organ som svarar för vatten och avlopp om denna höjning uppstått till följd av att den kolproduktion som ligger till grund för avgiftsdebiteringen minskat efter en nedläggning av produktionsenheter.